

необхідно для їх нормального повноцінного існування у дорослому житті.

Челпан О.В.,

здобувач кафедри кримінології та
кримінально-виконавчого права
Національної академії внутрішніх справ

СТАН ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМИ ЗАПОБІГАННЯ ПОШКОДЖЕННЮ ШЛЯХІВ СПОЛУЧЕННЯ І ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ

Актуальність досліджень злочинів у сфері безпеки руху та експлуатації транспорту обумовлена суттєвою інтенсифікацією різних видів поведінки як умисної, так і необережної у різних сферах діяльності та збільшенням завданої шкоди цими діями. Проблема відповідальності за порушення встановлених правил безпеки руху та експлуатації транспорту були предметом дослідження вітчизняних і зарубіжних вчених, але протягом тривалого часу наукові дослідження протиправних дій у транспортній сфері та їх недопущення були переважно кримінально-правового характеру.

«Злочини проти безпеки руху та експлуатації транспорту представляють для людини велику загрозу. Адже експлуатація транспорту з порушенням нормативно визначеного порядку його функціонування може призводити до загибелі людини, настання для неї інших тяжких наслідків, погіршення середовища її проживання тощо» [1].

Незважаючи, на досить інтенсивне теоретичне дослідження, в науці кримінального права, до цього часу немає єдиної думки щодо окремих принципових питань, пов'язаних з дослідженням конструювання складів та регламентації відповідальності за злочини проти безпеки руху та експлуатації транспорту. При дослідженні кримінально-правової природи злочинів у сфері безпеки руху та експлуатації транспорту були здійснені спроби вирішення не тільки питань кримінальної відповідальності за вчинені злочини, але й пошук оптимальної конструкції досліджуваних злочинів, який спрямований на

посилення ролі законодавства у запобіганні злочинів у досліджуваній сфері.

Праці вітчизняних та зарубіжних вчених сприяли не тільки визначенню, обґрунтуванню, але й розрізненню поняття загального, родового, видового та безпосереднього об'єкту досліджуваного злочину. Враховуючи, що родовим об'єктом зазначених злочинів є суспільна небезпека, а видовим – безпека руху та експлуатації транспорту ст. 277 КК України поміщена у Розділ XI Особливої частини Кримінального кодексу. Визначення місця кримінально-правової норми, що досліджується в кримінальному законодавстві було здійснено Б.О. Куріновим, який в своїх дослідження шістдесятих- сімдесятих роках минулого століття обґрунтовував необхідність об'єднати всі транспортні злочини в одному розділі [2].

Необхідно відмітити, що предметом досліджуваного злочину є лише ті транспортні засоби, шляхи сполучення, які експлуатуються під час злочинного посягання на них. Інше завдання шкоди або виведення їх з експлуатації не утворює посягань на основний об'єкт злочину – безпеку руху та експлуатації транспорту. У цьому сенсі завдання шкоди транспорту або шляхам сполучення – вказує на конкретний предмет злочину, тобто «транспортні засоби» та «шляхи сполучення». Визначенню цих понять в юридичній літературі приділено достатньо уваги, а саме у роботах: М.С. Алексеєва, Б.І. Жульова, М.Й. Коржанського, Я.В. Матвічук, В.А. Мисливого, В.І. Осадчого та інш.

Метою наукових досліджень було встановлення чітких критеріїв, керуючись якими можливо однозначно встановити відповідальність за вчинення злочинів у сфері безпеки руху та експлуатації транспорту. Результати вітчизняних та зарубіжних праць з питань боротьби зі злочинами в сфері безпеки руху та експлуатації транспорту присвячені, переважно, кримінально-правовим та загальним кримінологічним проблемам цих правопорушень, а проблема злочинного посягання на шляхи сполучення та транспортні засоби, досліджувалася лише фрагментарно, як складова злочинів проти безпеки руху та експлуатації транспорту. Особливої уваги заслуговує монографія В.А. Мисливого [3], яка є фундаментальним дослідженням кримінально-правових та кримінологічних проблем протидії злочинам проти безпеки дорожнього руху та

експлуатації транспорту. В результаті вивчення теорії і практики, емпіричних матеріалів, узагальнення слідчої і судової практики застосування кримінального законодавства, В.А. Мисливим було запропоновано ряд нових концептуальних у теоретичному та прикладному аспектах для юридичної практики положень і висновків.

У проведених дослідженнях було створено підґрунтя для вдосконалення кримінального законодавства України щодо злочинів проти безпеки руху та експлуатації транспорту на базі узагальнення та аналізу в національного законодавства щодо кримінально-правової охорони суспільних відносин у сфері безпеки руху та експлуатації транспорту.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Осадчий В.І. Злочини проти безпеки руху та експлуатації транспорту: Монографія. –К.: Видавництво Європейського університету, 2011. –С. 4.

2. Куринов Б.А. Уголовная ответственность за транспортные преступления по советскому уголовному праву. Автореферат дисс. на соиск. уч. ст. доктора юрид. наук. –М., 1965. –С.7.

3. Мисливий В.А. Злочини проти безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту (кримінально-правове та кримінологічне дослідження) доктора юридичних наук Київ–2005.

Рубан К.П.,

старший викладач Навчального центру підготовки працівників органів внутрішніх справ УМВС України в Херсонській області, кандидат юридичних наук

СПЕЦІАЛЬНО-КРИМІНОЛОГІЧНІ ЗАХОДИ ЗАПОБІГАННЯ ТА ІНДИВІДУАЛЬНА ПРОФІЛАКТИКА СЛУЖБОВИХ ЗЛОЧИНІВ

Службова злочинність стає об’єктивним явищем в умовах відсутності дієвого контролю, поширення корупції та правового нігілізму, ці злочини вчиняються з середини системи державних